

Arrest

nr. 134 645 van 5 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Jordaanse en Moldavische nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 augustus 2014 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van eerste verzoeker, de heer A.M., als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Jordaanse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Amman, Jordanië. Begin 2007 zou u via Facebook uw huidige echtgenote, N.(...) C.(...) (OV X), een Moldavische afkomstig uit Coculia, district Cantemir, Moldavië, hebben leren kennen. Jullie zouden quasi dagelijks contact hebben gehad en via het internet een relatie begonnen zijn. Na ongeveer een half jaar zouden jullie huwelijksplannen gemaakt hebben.

Met uitzondering van uw zus S.(...) zou u niemand over N.(...) hebben verteld. N.(...)'s familie zou wel weet hebben gehad van de relatie en jullie intentie om te huwen maar haar familie zou duidelijk gemaakt hebben dat ze hiermee niet zou instemmen. Ondanks de tegenkantingen van haar familie zou N.(...) u op 15 januari 2008 een uitnodiging hebben gestuurd om naar Moldavië te komen. U zou hierop naar Turkije zijn gereisd waar u zich bij het Moldaafs consulaat aanmeldde om een visum aan te vragen. Na ruim een week zou u een visum hebben gekregen. Op 2 augustus 2008 zou u Turkije hebben verlaten en naar Moldavië zijn doorgereisd. U zou door N.(...) op de luchthaven zijn afgehaald en u zou met haar uw intrek hebben genomen in een appartement in Chisinau dat zij had gehuurd. De dag van uw aankomst zou u uw zus hebben verwittigd dat u in Moldavië was aangekomen bij N.(...). Nog diezelfde avond of de dag nadien zou uw vader u hebben opgebeld in Moldavië. Uw vader, die imam is in een moskee in Amman, zou u duidelijk hebben gemaakt dat hij niet zou instemmen met een huwelijk tussen u en N.(...) omdat zij een christen is. Uw vader zou haar ook als een slechte vrouw hebben beschouwd omdat jullie al samenwoonden en ten aanzien van u ermee gedreigd hebben u te doden. In de daaropvolgende maanden zou uw vader u meermaals met dergelijke dreigementen hebben opgebeld. U zou gepoogd hebben op uw vader in te praten, doch tevergeefs. Op 21 juni 2008 zouden u en N.(...) officieel gehuwd zijn voor de rechtbank van Cantemir. Daar u hoopte dat uw vader zou bijdraaien nu u niet langer 'in zonde' leefde, zou u opnieuw uw zus hebben opgebeld met de melding dat u getrouwd was. Toen u nadien door uw vader werd opgebeld zou u begrepen hebben dat hij geenszins akkoord was met uw huwelijk en u duidelijk hebben gemaakt dat u, door uw huwelijk, in zijn ogen de Islam de rug had toegekeerd. Uw vader zou u nadien nog een aantal keer hebben opgebeld, enkel en alleen om zich kwaad te maken. U en N.(...) zouden ook onrechtstreeks zijn bedreigd door N.(...)'s omwille van jullie huwelijk. Op 2 augustus 2008 zou u door een onbekend persoon, die zich voorstelde als A.(...) A.(...), zijn opgebeld met de melding dat jullie samen zaken konden doen en hij vroeg u hem die avond te ontmoeten. Daar u dacht dat A.(...) A.(...) naar u was doorverwezen door A.(...), een Egyptenaar met wie u in Chisinau bevriend was geraakt en die op de hoogte was van het feit dat u een eigen zaak wilde opstarten en op zoek was naar een zakenpartner, zou u hebben ingestemd hem diezelfde avond te ontmoeten in het park bij de moskee. Daar aangekomen zou u echter niemand hebben gezien. Toen u hem wilde opbellen zou u plots door vier mannen - uw vader, uw oom, uw broer en een onbekende - zijn aangevallen. Ze zouden u hebben geslagen en met messen hebben neergestoken. U vermoedt dat iemand de aanval heeft opgemerkt en de politie verwittigde want deze kwamen na enige tijd ter plaatse en uw vier belagers vluchtten weg. U zou vervolgens naar het ziekenhuis zijn overgebracht voor verzorging. De politie zou op 3 augustus 2008 naar het ziekenhuis zijn gekomen om u te verhoren maar u zou hebben aangegeven dat u geen idee had van de identiteit van de daders. Daar u uw familie wilde beschermen zou u geen klacht hebben ingediend. Na een week zou u uit het ziekenhuis ontslagen zijn. U en uw echtgenote hadden toen reeds het plan opgevat om Moldavië te verlaten. U zou na uw hospitalisatie direct naar Baltzy zijn gegaan waar u bij uw vriend A.(...) en zijn vrouw introk. Ook uw echtgenote zou een paar dagen later Chisinau verlaten hebben en naar Baltzy zijn gekomen. Nadat jullie van verschillende personen vernamen dat het niet makkelijk zou zijn om visa te regelen voor jullie vlucht, jullie zelf geen idee hadden hoe jullie alles moesten regelen en ook niemand kenden die jullie hierbij kon helpen, zou jullie vertrek op de lange baan geraakt zijn en zouden jullie in Baltzy bij A.(...) gebleven zijn. Via A.(...) zou u in die periode te weten gekomen zijn dat hij voordien in de moskee in Chisinau gehoord had dat een Arabische familie daar in de buurt aanwezig was en op zoek was naar hun zoon om hem te doden. Daar A.(...) toen niet wist dat het om u ging zou hij u dit indertijd ook niet gemeld hebben. Tijdens jullie verblijf bij A.(...) zou N.(...) via haar zus vernomen hebben dat onbekende Russischsprekende mannen bij haar ouders waren langsgeweest om naar jullie te vragen. Via collega's van N.(...) zouden jullie eveneens vernomen hebben dat die mannen waren langsgeweest op N.(...)'s voormalige werkplaats in Chisinau om navraag te doen. Naar u vermoedt zou het mogelijks om de politie gaan. Ook zou u van een Libische vriend vernomen hebben dat Russischsprekende mannen bij hem kwamen vragen naar u en uw verblijfplaats en hem bedreigden. U heeft echter geen idee of uw vriend, die vaak leugens vertelt, dit heeft verzonnen. In 2010 zou u 'via via' in contact gekomen zijn met I.(...) die jullie kon helpen met jullie vlucht uit Moldavië. Hij zou Schengenvisa voor jullie geregeld hebben en jullie reis naar België hebben voorbereid. U en uw echtgenote zouden uiteindelijk op 23 november 2010 met jullie eigen paspoorten Moldavië via de luchthaven hebben verlaten en via Roemenië en Cyprus naar België zijn gereisd waar jullie diezelfde dag aankwamen en de dag nadien een asielaanvraag indienden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Jordaanse identiteitskaart, uw Jordaanse geboorteakte, een attest van het ziekenhuis in Moldavië betreffende uw hospitalisatie begin augustus 2008, uw Moldaafse huwelijksakte en een attest van Belgische arts met bevindingen aangaande verschillende littekens die u heeft.

B. Motivering

Er moet door het CGVS worden opgemerkt dat u geenszins heeft aangetoond dat u het land waarvan u de nationaliteit draagt, zijnde Jordanië, heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico ingeval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

U verklaarde te vrezen voor uw familie, door hen te worden gedood in geval van een terugkeer naar Jordanië en dit omwille van uw relatie en huwelijk met N.(...) C.(...) die het christelijke geloof aanhangt. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet kan echter geen geloof worden gehecht aan de problemen die u met uw familie, omwille van uw relatie en huwelijk met N.(...), in Moldavië zou hebben gekend.

Zo dient allereerst te worden gewezen op uw inconsistente en weinig aannemelijke verklaringen aangaande uw contacten met uw familie na uw vertrek uit Jordanië. U verklaarde meermaals dat uw vader een imam is en heel conservatief is (zie gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 10 en gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 8). Hiermee rekening houdend mag het dan toch ten zeerste verbazen dat u tot tweemaal toe uw familie contacteerde en specifieke informatie gaf over uw verblijfplaats en uw doen en laten ginds, i.c. u belde een eerste keer naar uw zus de dag van uw aankomst in Moldavië en vertelde haar uitdrukkelijk dat u bij N.(...) in Moldavië was én u belde nog een tweede keer naar uw zus om te zeggen dat u gehuwd was met N.(...) (zie gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 9, 10, 11 en 12 en gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 8 en 9). Dat u uw familie wilde geruststellen en hen wilde laten weten dat u in orde was - u had Jordanië immers verlaten zonder hiervan iemand in te lichten (zie gehoorverslag CGVS p. 10) - kan worden begrepen. Waarom u hierbij ook uitdrukkelijk diende te vermelden dat u in Moldavië bij N.(...) was, is geenszins duidelijk. Indien het daadwerkelijk zo is dat u, een moslim afkomstig uit een streng en conservatief gezin, in het geniep en met de intentie om met uw christelijke vriendin te huwen, naar Moldavië ging, kan toch worden verondersteld dat u uw plannen eerder voor u zou houden en u iets discreter zou opstellen. Dat u bovendien nog een tweede keer terugbelde naar uw zus om haar in te lichten over uw huwelijk, dit nadat uw vader u al meermaals had opgebeld in Moldavië om u en N.(...) uit te schelden, zich kwaad te maken en u met de dood te bedreigen éénmaal hij wist dat u in Moldavië verbleef (zie gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 12 en gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 9 en 10), doet eens te meer afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen betreffende uw vaders strengheid en houding ten aanzien van u en uw relatie. Indien uw vader u daadwerkelijk meermaals zou hebben opgebeld om zijn ongezouten mening over u, uw vriendin en jullie relatie te geven en u met de dood bedreigde, kan er logischerwijs toch worden van uitgegaan dat u geen olie op het vuur zou gieten door uw familie ook nog eens duidelijk te maken dat u, tegen de wil van uw vader in en zonder zijn medeweten, met uw vriendin gehuwd was. Bovendien kan u niet duidelijk weergeven waarom u toen, ondanks uw vaders negatieve en agressieve houding, besliste hem ook nog in te lichten over uw huwelijk. U stelde de ene keer dat u dat deed omdat u toen gelukkig was en uw geluk met uw familie wilde delen (zie gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 12) - wat toch een eigenaardige opmerking is rekening houdende met het feit dat uw vader u voordien met de dood door onthoofding bedreigde (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 9) - om later op te merken dat u dacht dat u zo de situatie zou kunnen rechtzetten als uw vader zou weten dat u gehuwd was (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 10). Ook deze stelling houdt geen steek, temeer u zelf aanhaalde dat uw vader u nog voor het huwelijk aanmaande om niet met N.(...), een christene, te huwen. U stelde ook tijdens uw eerste gehoor uitdrukkelijk dat het niet veel zou uitmaken of u aan uw vader zou vertellen dat u gehuwd was temeer hij zich sowieso niet kon vinden in het ganse idee dat u als moslim samen was met een christen (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 8 en gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 12). Dient hierbij nog te worden opgemerkt dat waar u overeenkomstig uw laatste verklaringen uw zus doelbewust inlichtte van uw huwelijk, dit in de hoop dat uw vader zou bijdraaien (zie supra), u tijdens uw eerste gehoor nochtans verklaarde dat u nu geen contact meer wil met uw zus juist omdat zij degene was die uw vader had ingelicht over uw huwelijk (zie gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 15). Voorgaande bevindingen doen reeds de nodige vragen rijzen bij de negatieve houding van uw vader en familie ten aanzien van uw relatie en uw huwelijk. Dat uw vader en uw familie u bijgevolg naar het leven zouden staan omwille van uw relatie met N.(...) kan bijgevolg eveneens worden betwijfeld.

De waarachtigheid van de problemen die u in Moldavië zou hebben gekend met uw familie wordt voorts nog verder betwist door uw gedragingen na uw huwelijk. U verklaarde dat uw vader u na uw huwelijk nog een aantal keer opbelde, telkens om u erop te wijzen dat u zijn eer had geschonden, hij u door uw huwelijk als een bekeerde beschouwde en dat hij u zou doden (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 10 en 11). Dat u desondanks gewoonweg inging op de vraag van een onbekende persoon die u opbelde en u vroeg om hem 's avonds om 22u te ontmoeten in het park aan de moskee in Chisinau om over zaken te praten, mag toch ten zeerste verbazen. Minstens kan toch worden verwacht dat u alvorens op zijn verzoek in te gaan, zou pogen te weten te komen wie die persoon was, hoe hij aan uw gegevens kwam en over welke zaken hij met u wilde praten. U veronderstelde dat die persoon

via uw vriend A.(...), aan wie u had verteld dat u een eigen zaak wou opstarten, aan uw gegevens was geraakt. Dat u zich ook geen vragen stelde bij het feit dat deze persoon u 's avonds laat in een park wilde ontmoeten en u duidelijk maakte dat jullie niet over de telefoon konden praten wanneer u hem vroeg naar jullie mogelijke samenwerking (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 11 en 12), is in het licht van de bedreigingen die u kreeg van uw vader, niet aannemelijk. Minstens had u toen al moeten beseffen op uw hoede te moeten zijn. Ook al zou u nooit gedacht hebben dat uw familie u in Moldavië zou komen zoeken, er kan toch minstens worden verondersteld dat u de nodige voorzichtigheid aan de dag zou leggen en beducht zou zijn op een eventuele valstrik, dit eens te meer gelet op uw eigen verklaringen dat de man die u belde Arabisch sprak (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 12), alvorens zomaar 's avonds laat in een park met iemand af te spreken, tenminste indien uw verklaringen betreffende de doodsb bedreigingen die uw vader uitte ten aanzien van u de waarheid bevatten. Hiermee rekening houdende kan dan ten zeerste worden getwijfeld aan uw beweringen dat u die nacht door uw vader, broer en oom werd aangevallen en meermaals met een mes werd gestoken. U kan overigens ook geen enkel overtuigend tastbaar begin van bewijs van de aanval door uw familieleden voorleggen. U legde weliswaar een medisch attest neer, afkomstig van het ziekenhuis in Moldavië, doch dit attest maakt enkel melding van de letsels die u had. Hoe, waar, onder welke omstandigheden en wie u deze letsels toebracht, kan geenszins uit dit attest worden afgeleid. Dat u effectief werd opgenomen in het ziekenhuis met verwondingen aan het hoofd en de romp, zoals vermeld in het ziekenhuisattest, wordt op zich niet betwist doch het voorgelegde ziekenhuisattest kan geenszins worden weerhouden als een overtuigend begin van bewijs van uw verklaringen dat u op 2 augustus 2008 's avonds laat in een park op een laffe manier door uw eigen familieleden werd aangevallen omwille van uw relatie en huwelijk met N.(...).

Dat uw familie u daadwerkelijk in Moldavië zou hebben gezocht, kan bovendien nog bijkomend worden betwijfeld door volgende bevinding. U verklaarde dat u, na de aanval, bij uw vriend A.(...) in Baltzy ging wonen. Daar zou u van A.(...) vernomen hebben dat hij, nog voor u werd aangevallen, in de moskee in Chisinau had gehoord dat een Arabische familie op zoek was naar hun zoon omdat ze hem wilden doden. A.(...) zou dit 'via via' hebben vernomen én hij zou die Arabische familie ook zelf hebben ontmoet. Hij zou u voor de aanval hierover niets hebben verteld omdat hij niet wist dat u degene was naar wie die Arabische familie op zoek was (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 19). Vooreerst mag het toch wel verbazen dat een Arabische familie in Chisinau zou komen rondvragen naar een bepaald persoon en hierbij zonder meer zou aangeven wat hun link is met die persoon én bovendien zonder schroom zou te kennen geven dat ze deze persoon willen doden. Voorts mag het ook ten zeerste verbazen dat uw vriend A.(...), noch iemand anders binnen de moslimgemeenschap in Chisinau, nooit zou hebben geweten - zelfs niet zou hebben vermoed - dat u degene was naar wie gezocht werd. Er kan toch immers logischerwijs worden verondersteld dat uw familie hetzij een naam hetzij een beschrijving zou hebben gegeven van de persoon naar wie ze op zoek waren. Hoe ze u anders op het spoor zouden kunnen komen, is geenszins duidelijk. Dat uw vriend A.(...) er tot slot nooit zou hebben bij stilgestaan dat u wel eens diegene kon zijn naar wie werd gezocht, is eveneens heel opmerkelijk. U verklaarde immers zelf dat u hem al leerde kennen een tweetal maanden na uw aankomst in Moldavië, dat hij uw goede vriend werd en dat u elke dag bij hem ging (zie gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 5). Dat u uw goede vriend A.(...), die als moslim zelf gehuwd was met een Moldavische vrouw, i.c. I.(...), (zie gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 3), nooit iets zou hebben verteld over de problemen met uw familie en de vele kwade telefoontjes die u kreeg van uw vader, is niet geloofwaardig. Indien uw verklaringen de waarheid bevatten kan er dan ook worden verondersteld dat A.(...) wel degelijk aan u zou gedacht hebben toen hij in Chisinau vernam dat een Arabische familie op zoek was naar hun zoon om hem te doden en u hiervan minstens zou hebben ingelicht. Voorgaande wijst er eens te meer op dat ten zeerste kan worden getwijfeld aan uw verklaringen dat u door uw familie op 2 augustus 2008 in een park in Chisinau werd aangevallen.

Volgens uw verklaringen zou u, nadat u door uw familie in Chisinau zou zijn opgespoord en aangevallen, Chisinau verlaten hebben en bij uw vriend A.(...) zijn ingetrokken. Hierbij is het dan wel opmerkelijk dat u, die nochtans uit vrees voor uw leven van plan was Moldavië te verlaten direct na de aanval (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 16) waarvan u het slachtoffer zou geweest zijn, er geen graten in zag om u in Baltzy ook buitenshuis te begeven en A.(...) te helpen in zijn groentenwinkeltje. Indien u daadwerkelijk dermate vreesde (opnieuw) door uw familie te worden gevonden, kan toch worden verwacht dat u ten allen prijze zou willen vermijden dat eender wie weet zou hebben van uw schuilplaats in Baltzy. Dat u bovendien de ene keer beweerde dat u in Baltzy voornamelijk thuis bleef en zeker niet op dagelijkse basis ging bijspringen in het winkeltje van A.(...), doch tijdens uw tweede gehoor plots opmerkt dat u wel buiten kwam in Baltzy en hierbij zelf stelde dat u bijna alle dagen naar het winkeltje van A.(...) begaf (zie gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 13 en gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 17), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor uw familie. Dat u daarenboven pas eind november 2010 - ruim 2 jaar nadat u door uw familie zou

zijn aangevallen in Chisinau - ook effectief Moldavië heeft verlaten, holt de geloofwaardigheid en de ernst van uw beweerde vrees voor uw familie eens te meer uit. Gelet op uw verklaringen dat u en uw echtgenote reeds van plan waren het land te verlaten direct na de aanval op u (zie supra) omdat u, tot op heden, nog altijd vreest door uw familie te worden gedood (zie gehoorverslag 11/9/2013 p. 22), kan toch worden verondersteld dat u reeds eerder het land waar u door uw familie zou zijn opgespoord en aangevallen, zou hebben verlaten. U poogde uw laattijdige vlucht te verklaren door erop te wijzen dat het moeilijk was om de reis te regelen, dat er amper ambassades waren en dat de voorwaarden voor het verkrijgen van een visum heel moeilijk waren. U merkte nog op dat jullie wachtten tot jullie iemand ontmoetten die een visum voor u kon regelen. U kende immers zelf de procedure niet en wist niet wat u moest doen (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 6 en 16). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u ernstige pogingen heeft ondernomen om u terdege te informeren over de procedure en/of te weten te komen welke mogelijkheden u eventueel had. Gezien u bij uw vriend A.(...) woonde en hij gehuwd was met een Moldavische vrouw, is het niet duidelijk waarom u zich niet bij haar kon informeren aangaande de procedure om een visum te krijgen. U kan hier ook zelf geen duidelijke uitleg voor geven (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 6). U voorts gevraagd wat de moeilijke voorwaarden voor het verkrijgen van een visum precies inhielden, moet u het antwoord schuldig blijven. U zou vernomen hebben dat het moeilijk was en vervolgens zou u ook niet geprobeerd hebben om visa te regelen (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 16). U dan gevraagd welke andere stappen u dan heeft gezet in een poging het land te verlaten, stelde u dat u op zoek was naar iemand die voor u de visa kon regelen. U dan gevraagd hoe u concreet te werk ging om die "iemand" te vinden, stelde u plots dat u ging informeren bij een reisbureau naar de voorwaarden (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 16). Dit indachtig mag het dan toch eens te meer verbazen dat u niet kan zeggen wat de voorwaarden zijn voor het verkrijgen van een visum. U zou in het reisbureau enkel te horen gekregen hebben dat u als Arabier enkel naar Egypte kon reizen. U heeft echter geen verdere navraag gedaan in het reisbureau om de voorwaarden voor het verkrijgen van een visum te kennen en/of te weten te komen welke Europese ambassades er aanwezig zijn in Moldavië (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 17). Uw weinig doorgedreven inspanningen om uw vertrek uit Moldavië zo snel mogelijk op punt te krijgen, doet verder afbreuk aan uw beweerde vrees te worden gedood door uw familie. Dat u daarenboven niet eens blijkt te weten of ook uw echtgenote zelf stappen heeft ondernomen om zich te informeren over jullie mogelijkheden om te vertrekken - u verklaarde dat uw echtgenote niets ondernam (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 17, terwijl zijzelf dan weer meende dat ze zelf wel eens contact nam met een reisbureau om zich te informeren (zie gehoorverslag N.(...) CGVS 11/9/2013 p. 25) - holt uw geloofwaardigheid eens te meer uit. Indien u werkelijk diende te vrezen voor uw leven kan immers worden verwacht dat u en uw echtgenote elkaar zouden inlichtten over de pogingen die jullie ondernamen om jullie vertrek geregeld te krijgen.

In het verlengde van bovenstaande vaststelling moet er evenzeer op worden gewezen dat het Commissariaat-generaal ernstige redenen heeft om te vermoeden dat uw partner en u geldige internationale paspoorten verborgen houden voor de Belgische asielinstanties. Immers verklaarden uw partner en u dat jullie een reissmokkelaar hadden gecontacteerd die voor jullie een Schengenvisum in jullie internationale paspoorten had geregeld, als ook de benodigde vliegtuigtickets. Onder zijn begeleiding zijn jullie van Moldavië naar België gevlogen met tussenstops in Roemenië en Cyprus. Echter blijkt dat noch uw partner noch u weten door welk land dit visum was uitgegeven (gehoorverslag N.(...) CGVS 11/9/2013 p. 8; gehoorverslag CGVS 12/08/2013 p. 6). Sowieso had geen van jullie enige informatie over hoe deze reissmokkelaar dit visum zou verkregen hebben (gehoorverslag N.(...) CGVS 11/9/2013 p. 8). U zelf had daarbij ook geen idee van de geldigheidstermijn voor dit visum. U wist ook niet welk het reisdoel was volgens jullie visum (gehoorverslag CGVS 11/9/2013, p. 6). Uw partner wist ook niet of dit een authentiek dan wel een vals visum was (gehoorverslag N.(...) CGVS 11/9/2013 p. 9). Gezien uw partner verklaarde dat jullie jullie paspoorten gedurende de hele reis naar België zelf in handen hadden (gehoorverslag N.(...) CGVS 11/9/2013 p. 9), kan het bezwaarlijk geloofwaardig worden genoemd dat jullie dergelijke informatie niet zouden kennen. Daarbij blijkt ook dat jullie geen enkele afspraak hadden gemaakt met de reissmokkelaar over wat al dan niet te zeggen of te doen in geval u persoonlijk zou worden ondervraagd in het kader van een grenscontrole (gehoorverslag N.(...) CGVS 11/9/2013 p. 8-10; gehoorverslag CGVS 11/9/2013, p. 7). Welnu, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het volstrekt onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens

dewelke u onder begeleiding van een reissmokkelaar met uw internationaal paspoort reisde, met een visum waarvan de echtheid of herkomst u onbekend is, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort - waarvan jullie precies verklaard hadden dat het werd ingehouden door de smokkelaar (gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 16-17; gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 5; gehoorverslag N.(...) CGVS 11/9/2013 p. 7) - bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit Moldavië vertrokken bent, of eventueel een internationaal vestigingsalternatief verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor verder in het gedrang.

Tot slot kan er nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over de evolutie van de situatie ten tijde van uw verblijf in Baltzy voor uw vertrek uit Moldavië niet éénsluidend zijn. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u, na uw aankomst in Baltzy, van A.(...) hoorde dat hij vernomen had dat uw vader u kost wat kost zou vermoorden en dat hij ondermeer geld had betaald aan Russen om u te zoeken. Die mannen zouden naar het ouderlijk huis van uw echtgenote zijn gegaan alsook naar de bank waar ze werkte. Ook zou een vriend van u zijn bedreigd om uw schuilplaats te onthullen (zie vragenlijst CGVS p. 2 vraag 5). Over Russen die door uw vader betaald werden om u te zoeken, repte u met geen woord op het CGVS. U verklaarde daarentegen op het CGVS dat u, na uw aankomst in Baltzy, van A.(...) vernam dat hij nog voor de aanval op u in Chisinau gehoord had dat een Arabische familie op zoek was naar hun zoon om hem te doden maar hij zou toen niet gedacht hebben dat u degene was die werd gezocht (zie supra). U gevraagd of u, nadat u in Baltzy ging wonen, nog iets over/van uw vader vernam, desnoods 'via via', antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 20). Voorts verklaarde u nog op het CGVS dat u via collega's en de zus van uw echtgenote vernam dat onbekenden waren langsgeweest, onder andere bij de familie van uw echtgenote, en naar jullie hadden gevraagd. U preciseerde hierbij niet te weten wie het waren maar u vermoedde dat het om politieagenten ging. Ook uw echtgenote achtte het mogelijk dat deze Russischsprekende mannen politie in burger waren, mogelijks in het kader van een politieonderzoek naar de aanval door uw familie op u (CGVS N.(...) 11/9/2013 p. 17). U zelf verklaarde, toen u gevraagd werd waarom de politie zou langskomen, dat het misschien verband hield met het incident waarbij u betrokken was, dat het misschien was om iets op te lossen. U kon zelfs niet met zekerheid zeggen of het wel een probleem betrof. Nog volgens uw verklaringen zouden die onbekenden nog zijn langsgeweest bij uw Libische vriend en hem bedreigd hebben maar hier merkte u dan weer op dat die vriend een leugenaar is en u niet weet of het wel waar is dat hij werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 18 en 19). U gewezen op uw ongerijmde verklaringen en gevraagd om een verduidelijking te geven, bleek u nog niet in staat om enige coherentie in uw verklaringen te brengen (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 20). Dat u niet duidelijk weet wie nog naar u kwam vragen tijdens uw verblijf in Baltzy, met welk doel ze naar u vroegen en in wiens eventuele opdracht u werd gezocht, komt uw geloofwaardigheid ook zeker niet ten goede.

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen blijkt duidelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas. Dat u tot op heden een vrees dient te hebben en een risico loopt door uw familie te worden gedood ingeval van een eventuele terugkeer naar Jordanië, heeft u dan ook geenszins aangetoond.

Rekening houdend met voorgaande kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten vermogen geenszins een ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart en geboorteakte bevestigen immers louter uw persoonsgegevens doch deze staan niet ter discussie. De huwelijksakte toont dan weer enkel aan dat u gehuwd bent met N.(...) C.(...), een gegeven dat evenmin wordt betwist. Het ziekenhuisattest uit Moldavië en het Belgische medische attest tonen tot slot enkel aan dat u in Moldavië gehospitaliseerd werd en bepaalde verwondingen opliep, doch deze geven geen uitsluitsel over de omstandigheden waaronder u deze opliep.

Ten aanzien van uw echtgenote werd eveneens besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van tweede verzoekster, mevrouw C.N., als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Moldaafs staatsburger, van Moldaafse etnische origine, afkomstig uit Chisinau. In 2007 leerde u uw huidige man, de Jordaniër M.(...) A.(...) (O.V. 6.727.561), kennen via de sociale netwerksite facebook. Jullie besloten uiteindelijk te huwen en in februari 2008 kwam uw man vanuit Jordanië naar Moldavië. Kort daarop werd uw man per telefoon bedreigd door zijn vader, een streng religieuze imam in Amman, die de relatie van zijn islamitische zoon met een christelijke vrouw afkeurde. Ook uw eigen familie was erg tegen uw relatie met een islamitische man. Op 21 juni 2008 traden jullie in het huwelijk voor de Moldaafse autoriteiten. Uw man bracht via zijn zus zijn familie telefonisch op de hoogte van het huwelijk. Op 2 augustus 2008 kreeg uw man een telefoontje van een Arabische kennis in Moldavië om ergens af te spreken. Hij ging die avond naar de afgesproken plaats. Daar werd hij plots aangevallen door zijn vader, zijn broer, een oom en een kennis. Uw man werd geslagen en met een mes gestoken. U vernam dit alles toen u later op de avond ongerust naar zijn gsm belde en uw oproep door een ziekenhuisarts werd beantwoord. U ging onmiddellijk naar het ziekenhuis. Uw man was daar intussen aan zijn verwondingen verzorgd. De volgende ochtend kwam de politie bij hem langs opdat hij een verklaring zou afleggen met betrekking tot de aanval. Uw man weigerde dit echter. Nadat uw man op 9 augustus 2008 uit het ziekenhuis werd ontslagen, doken jullie onder bij een Egyptische vriend van uw man in de noordelijke stad Baltzy. U denkt dat de verwanten van uw man in Moldavië zijn gebleven en dat ze de intentie hebben om uw man te vermoorden. Eind 2008 vernam u van uw zus dat er twee Russisch sprekende mannen naar jullie waren gaan vragen bij uw familie. Jullie Egyptische kennis had een keer per telefoon vernomen van een kennis in Chisinau dat er voorheen, nog voor de aanval op uw man, daar een Jordaanse familie op zoek was naar een jongen en dat ze geld boden voor wie informatie over hem had. Jullie bleven in jullie schuiloord in Baltzy wonen gedurende twee jaar. Uiteindelijk slaagden jullie erin een reissmokkelaar te vinden die kon zorgen voor Europese visa in uw beider paspoorten. Op 23 november 2010 verlieten jullie onder begeleiding van deze smokkelaar per vliegtuig de Moldaafse republiek. Diezelfde dag kwamen jullie aan in België. Daar verdween jullie reisbegeleider zonder dat hij jullie internationale paspoorten aan jullie had terugbezorgd. 's Anderendaags, op 24 november 2010, vroegen jullie asiel bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielmotieven legden uw partner en u volgende documenten neer: uw Moldaafse identiteitskaart, de Jordaanse identiteitskaart van uw man, een domiciliebewijs, de geboorteaktes van uw man en u, jullie huwelijksakte, een medisch attest voor uw man.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, A.(...) M.(...) (O.V.6.727.561). U verklaarde immers dat u vooral de familie van uw echtgenoot vreest die uw echtgenoot reeds één maal had trachten te doden omdat hij als islamitische man met u als christelijke vrouw was gehuwd. Weliswaar dient uw vrees, gezien u het Moldaafs staatsburgerschap heeft, te worden afgewogen ten aanzien van de Moldaafse Republiek, terwijl de vrees in hoofde van uw echtgenoot, die het Jordaans staatsburgerschap heeft, geacht wordt te worden onderzocht ten aanzien van Jordanië. Gezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heb genomen omwille van het ongeloofwaardig karakter van de door u beiden verhaalde asielproblemen, dewelke zich zouden hebben voorgedaan in Moldavië, zijn de vaststellingen die werden gedaan in het kader van de weigeringsbeslissing van uw echtgenoot, evengoed van kracht voor wat betreft de inschatting van de door u verklaarde vrees. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De hierboven vermelde beslissing betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot bevat de volgende motieven:

“Er moet door het CGVS worden opgemerkt dat u geenszins heeft aangetoond dat u het land waarvan u de nationaliteit draagt, zijnde Jordanië, heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico ingeval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst.

U verklaarde te vrezen voor uw familie, door hen te worden gedood in geval van een terugkeer naar Jordanië en dit omwille van uw relatie en huwelijk met N.(...) C.(...) die het christelijke geloof aanhangt. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet kan echter geen geloof worden gehecht aan de problemen die u met uw familie, omwille van uw relatie en huwelijk met N.(...), in Moldavië zou hebben gekend.

Zo dient allereerst te worden gewezen op uw inconsistente en weinig aannemelijke verklaringen aangaande uw contacten met uw familie na uw vertrek uit Jordanië. U verklaarde meermaals dat uw vader een imam is en heel conservatief is (zie gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 10 en gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 8). Hiermee rekening houdend mag het dan toch ten zeerste verbazen dat u tot tweemaal toe uw familie contacteerde en specifieke informatie gaf over uw verblijfplaats en uw doen en laten ginds, i.c. u belde een eerste keer naar uw zus de dag van uw aankomst in Moldavië en vertelde haar uitdrukkelijk dat u bij N.(...) in Moldavië was én u belde nog een tweede keer naar uw zus om te zeggen dat u gehuwd was met N.(...) (zie gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 9, 10, 11 en 12 en gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 8 en 9). Dat u uw familie wilde geruststellen en hen wilde laten weten dat u in orde was - u had Jordanië immers verlaten zonder hiervan iemand in te lichten (zie gehoorverslag CGVS p. 10) - kan worden begrepen. Waarom u hierbij ook uitdrukkelijk diende te vermelden dat u in Moldavië bij N.(...) was, is geenszins duidelijk. Indien het daadwerkelijk zo is dat u, een moslim afkomstig uit een streng en conservatief gezin, in het geniep en met de intentie om met uw christelijke vriendin te huwen, naar Moldavië ging, kan toch worden verondersteld dat u uw plannen eerder voor u zou houden en u iets discreter zou opstellen. Dat u bovendien nog een tweede keer terugbelde naar uw zus om haar in te lichten over uw huwelijk, dit nadat uw vader u al meermaals had opgebeld in Moldavië om u en N.(...) uit te schelden, zich kwaad te maken en u met de dood te bedreigen éénmaal hij wist dat u in Moldavië verbleef (zie gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 12 en gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 9 en 10), doet eens te meer afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen betreffende uw vaders strengheid en houding ten aanzien van u en uw relatie. Indien uw vader u daadwerkelijk meermaals zou hebben opgebeld om zijn ongezouten mening over u, uw vriendin en jullie relatie te geven en u met de dood bedreigde, kan er logischerwijs toch worden van uitgegaan dat u geen olie op het vuur zou gieten door uw familie ook nog eens duidelijk te maken dat u, tegen de wil van uw vader in en zonder zijn medeweten, met uw vriendin gehuwd was. Bovendien kan u niet duidelijk weergeven waarom u toen, ondanks uw vaders negatieve en agressieve houding, besliste hem ook nog in te lichten over uw huwelijk. U stelde de ene keer dat u dat deed omdat u toen gelukkig was en uw geluk met uw familie wilde delen (zie gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 12) - wat toch een eigenaardige opmerking is rekening houdende met het feit dat uw vader u voordien met de dood door onthoofding bedreigde (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 9) - om later op te merken dat u dacht dat u zo de situatie zou kunnen rechtzetten als uw vader zou weten dat u gehuwd was (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 10). Ook deze stelling houdt geen steek, temeer u zelf aanhaalde dat uw vader u nog voor het huwelijk aanmaande om niet met N.(...), een christene, te huwen. U stelde ook tijdens uw eerste gehoor uitdrukkelijk dat het niet veel zou uitmaken of u aan uw vader zou vertellen dat u gehuwd was temeer hij zich sowieso niet kon vinden in het ganse idee dat u als moslim samen was met een christen (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 8 en gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 12). Dient hierbij nog te worden opgemerkt dat waar u overeenkomstig uw laatste verklaringen uw zus doelbewust inlichtte van uw huwelijk, dit in de hoop dat uw vader zou bijdraaien (zie supra), u tijdens uw eerste gehoor nochtans verklaarde dat u nu geen contact meer wil met uw zus juist omdat zij degene was die uw vader had ingelicht over uw huwelijk (zie gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 15). Voorgaande bevindingen doen reeds de nodige vragen rijzen bij de negatieve houding van uw vader en familie ten aanzien van uw relatie en uw huwelijk. Dat uw vader en uw familie u bijgevolg naar het leven zouden staan omwille van uw relatie met N.(...) kan bijgevolg eveneens worden betwijfeld.

De waarachtigheid van de problemen die u in Moldavië zou hebben gekend met uw familie wordt voorts nog verder betwist door uw gedragingen na uw huwelijk. U verklaarde dat uw vader u na uw huwelijk nog een aantal keer opbelde, telkens om u erop te wijzen dat u zijn eer had geschonden, hij u door uw huwelijk als een bekeerde beschouwde en dat hij u zou doden (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 10 en 11). Dat u desondanks gewoonweg inging op de vraag van een onbekende persoon die u opbelde en u vroeg om hem 's avonds om 22u te ontmoeten in het park aan de moskee in Chisinau om over zaken te praten, mag toch ten zeerste verbazen. Minstens kan toch worden verwacht dat u alvorens op zijn verzoek in te gaan, zou pogen te weten te komen wie die persoon was, hoe hij aan uw gegevens kwam en over welke zaken hij met u wilde praten. U veronderstelde dat die persoon via uw vriend A.(...), aan wie u had verteld dat u een eigen zaak wou opstarten, aan uw gegevens was geraakt. Dat u zich ook geen vragen stelde bij het feit dat deze persoon u 's avonds laat in een park wilde ontmoeten en u duidelijk maakte dat jullie niet over de telefoon konden praten wanneer u hem vroeg naar jullie mogelijke samenwerking (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 11 en 12), is in het licht van de bedreigingen die u kreeg van uw vader, niet aannemelijk. Minstens had u toen al moeten beseffen op uw hoede te moeten zijn. Ook al zou u nooit gedacht hebben dat uw familie u in Moldavië zou komen zoeken, er kan toch minstens worden verondersteld dat u de nodige voorzichtigheid aan de dag zou leggen en beducht zou zijn op een eventuele valstrik, dit eens te meer gelet op uw eigen verklaringen dat de man die u belde Arabisch sprak (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 12), alvorens zomaar 's avonds laat in een park met iemand af te spreken, tenminste indien uw verklaringen

betreffende de doodsb bedreigingen die uw vader uitte ten aanzien van u de waarheid bevatten. Hiermee rekening houdende kan dan ten zeerste worden getwijfeld aan uw beweringen dat u die nacht door uw vader, broer en oom werd aangevallen en meermaals met een mes werd gestoken. U kan overigens ook geen enkel overtuigend tastbaar begin van bewijs van de aanval door uw familieleden voorleggen. U legde weliswaar een medisch attest neer, afkomstig van het ziekenhuis in Moldavië, doch dit attest maakt enkel melding van de letsels die u had. Hoe, waar, onder welke omstandigheden en wie u deze letsels toebracht, kan geenszins uit dit attest worden afgeleid. Dat u effectief werd opgenomen in het ziekenhuis met verwondingen aan het hoofd en de romp, zoals vermeld in het ziekenhuisattest, wordt op zich niet betwist doch het voorgelegde ziekenhuisattest kan geenszins worden weerhouden als een overtuigend begin van bewijs van uw verklaringen dat u op 2 augustus 2008 's avonds laat in een park op een laffe manier door uw eigen familieleden werd aangevallen omwille van uw relatie en huwelijk met N.(...).

Dat uw familie u daadwerkelijk in Moldavië zou hebben gezocht, kan bovendien nog bijkomend worden betwijfeld door volgende bevinding. U verklaarde dat u, na de aanval, bij uw vriend A.(...) in Baltzy ging wonen. Daar zou u van A.(...) vernomen hebben dat hij, nog voor u werd aangevallen, in de moskee in Chisinau had gehoord dat een Arabische familie op zoek was naar hun zoon omdat ze hem wilden doden. A.(...) zou dit 'via via' hebben vernomen én hij zou die Arabische familie ook zelf hebben ontmoet. Hij zou u voor de aanval hierover niets hebben verteld omdat hij niet wist dat u degene was naar wie die Arabische familie op zoek was (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 19). Vooreerst mag het toch wel verbazen dat een Arabische familie in Chisinau zou komen rondvragen naar een bepaald persoon en hierbij zonder meer zou aangeven wat hun link is met die persoon én bovendien zonder schroom zou te kennen geven dat ze deze persoon willen doden. Voorts mag het ook ten zeerste verbazen dat uw vriend A.(...), noch iemand anders binnen de moslimgemeenschap in Chisinau, nooit zou hebben geweten - zelfs niet zou hebben vermoed - dat u degene was naar wie gezocht werd. Er kan toch immers logischerwijs worden verondersteld dat uw familie hetzij een naam hetzij een beschrijving zou hebben gegeven van de persoon naar wie ze op zoek waren. Hoe ze u anders op het spoor zouden kunnen komen, is geenszins duidelijk. Dat uw vriend A.(...) er tot slot nooit zou hebben bij stilgestaan dat u wel eens diegene kon zijn naar wie werd gezocht, is eveneens heel opmerkelijk. U verklaarde immers zelf dat u hem al leerde kennen een tweetal maanden na uw aankomst in Moldavië, dat hij uw goede vriend werd en dat u elke dag bij hem ging (zie gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 5). Dat u uw goede vriend A.(...), die als moslim zelf gehuwd was met een Moldavische vrouw, i.c. I.(...), (zie gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 3), nooit iets zou hebben verteld over de problemen met uw familie en de vele kwade telefoontjes die u kreeg van uw vader, is niet geloofwaardig. Indien uw verklaringen de waarheid bevatten kan er dan ook worden verondersteld dat A.(...) wel degelijk aan u zou gedacht hebben toen hij in Chisinau vernam dat een Arabische familie op zoek was naar hun zoon om hem te doden en u hiervan minstens zou hebben ingelicht. Voorgaande wijst er eens te meer op dat ten zeerste kan worden getwijfeld aan uw verklaringen dat u door uw familie op 2 augustus 2008 in een park in Chisinau werd aangevallen.

Volgens uw verklaringen zou u, nadat u door uw familie in Chisinau zou zijn opgespoord en aangevallen, Chisinau verlaten hebben en bij uw vriend A.(...) zijn ingetrokken. Hierbij is het dan wel opmerkelijk dat u, die nochtans uit vrees voor uw leven van plan was Moldavië te verlaten direct na de aanval (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 16) waarvan u het slachtoffer zou geweest zijn, er geen graten in zag om u in Baltzy ook buitenshuis te begeven en A.(...) te helpen in zijn groentenwinkeltje. Indien u daadwerkelijk dermate vreesde (opnieuw) door uw familie te worden gevonden, kan toch worden verwacht dat u ten allen prijze zou willen vermijden dat eender wie weet zou hebben van uw schuilplaats in Baltzy. Dat u bovendien de ene keer beweerde dat u in Baltzy voornamelijk thuis bleef en zeker niet op dagelijkse basis ging bijspringen in het winkeltje van A.(...), doch tijdens uw tweede gehoor plots opmerkt dat u wel buiten kwam in Baltzy en hierbij zelf stelde dat u bijna alle dagen naar het winkeltje van A.(...) begaf (zie gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 13 en gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 17), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor uw familie. Dat u daarenboven pas eind november 2010 - ruim 2 jaar nadat u door uw familie zou zijn aangevallen in Chisinau - ook effectief Moldavië heeft verlaten, holt de geloofwaardigheid en de ernst van uw beweerde vrees voor uw familie eens te meer uit. Gelet op uw verklaringen dat u en uw echtgenote reeds van plan waren het land te verlaten direct na de aanval op u (zie supra) omdat u, tot op heden, nog altijd vreest door uw familie te worden gedood (zie gehoorverslag 11/9/2013 p. 22), kan toch worden verondersteld dat u reeds eerder het land waar u door uw familie zou zijn opgespoord en aangevallen, zou hebben verlaten. U poogde uw laattijdige vlucht te verklaren door erop te wijzen dat het moeilijk was om de reis te regelen, dat er amper ambassades waren en dat de voorwaarden voor het verkrijgen van een visum heel moeilijk waren. U merkte nog op dat jullie wachtten tot jullie iemand ontmoetten die een visum voor u kon regelen. U kende immers zelf de procedure niet en wist niet wat u moest doen (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 6 en 16). Uit uw verklaringen blijkt echter

niet dat u ernstige pogingen heeft ondernomen om u terdege te informeren over de procedure en/of te weten te komen welke mogelijkheden u eventueel had. Gezien u bij uw vriend A.(...) woonde en hij gehuwd was met een Moldavische vrouw, is het niet duidelijk waarom u zich niet bij haar kon informeren aangaande de procedure om een visum te krijgen. U kan hier ook zelf geen duidelijke uitleg voor geven (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 6). U voorts gevraagd wat de moeilijke voorwaarden voor het verkrijgen van een visum precies inhielden, moet u het antwoord schuldig blijven. U zou vernomen hebben dat het moeilijk was en vervolgens zou u ook niet geprobeerd hebben om visa te regelen (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 16). U dan gevraagd welke andere stappen u dan heeft gezet in een poging het land te verlaten, stelde u dat u op zoek was naar iemand die voor u de visa kon regelen. U dan gevraagd hoe u concreet te werk ging om die "iemand" te vinden, stelde u plots dat u ging informeren bij een reisbureau naar de voorwaarden (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 16). Dit indachtig mag het dan toch eens te meer verbazen dat u niet kan zeggen wat de voorwaarden zijn voor het verkrijgen van een visum. U zou in het reisbureau enkel te horen gekregen hebben dat u als Arabier enkel naar Egypte kon reizen. U heeft echter geen verdere navraag gedaan in het reisbureau om de voorwaarden voor het verkrijgen van een visum te kennen en/of te weten te komen welke Europese ambassades er aanwezig zijn in Moldavië (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 17). Uw weinig doorgedreven inspanningen om uw vertrek uit Moldavië zo snel mogelijk op punt te krijgen, doet verder afbreuk aan uw beweerde vrees te worden gedood door uw familie. Dat u daarenboven niet eens blijkt te weten of ook uw echtgenote zelf stappen heeft ondernomen om zich te informeren over jullie mogelijkheden om te vertrekken - u verklaarde dat uw echtgenote niets ondernam (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 17, terwijl zijzelf dan weer meende dat ze zelf wel eens contact nam met een reisbureau om zich te informeren (zie gehoorverslag N.(...) CGVS 11/9/2013 p. 25) - holt uw geloofwaardigheid eens te meer uit. Indien u werkelijk diende te vrezen voor uw leven kan immers worden verwacht dat u en uw echtgenote elkaar zouden inlichtten over de pogingen die jullie ondernamen om jullie vertrek geregeld te krijgen.

In het verlengde van bovenstaande vaststelling moet er evenzeer op worden gewezen dat het Commissariaat-generaal ernstige redenen heeft om te vermoeden dat uw partner en u geldige internationale paspoorten verborgen houden voor de Belgische asielinstanties. Immers verklaarden uw partner en u dat jullie een reissmokkelaar hadden gecontacteerd die voor jullie een Schengenvisum in jullie internationale paspoorten had geregeld, als ook de benodigde vliegtuigtickets. Onder zijn begeleiding zijn jullie van Moldavië naar België gevlogen met tussenstops in Roemenië en Cyprus. Echter blijkt dat noch uw partner noch u weten door welk land dit visum was uitgegeven (gehoorverslag N.(...) CGVS 11/9/2013 p. 8; gehoorverslag CGVS 12/08/2013 p. 6). Sowieso had geen van jullie enige informatie over hoe deze reissmokkelaar dit visum zou verkregen hebben (gehoorverslag N.(...) CGVS 11/9/2013 p. 8). U zelf had daarbij ook geen idee van de geldigheidstermijn voor dit visum. U wist ook niet welk het reisdoel was volgens jullie visum (gehoorverslag CGVS 11/9/2013, p. 6). Uw partner wist ook niet of dit een authentiek dan wel een vals visum was (gehoorverslag N.(...) CGVS 11/9/2013 p. 9). Gezien uw partner verklaarde dat jullie jullie paspoorten gedurende de hele reis naar België zelf in handen hadden (gehoorverslag N.(...) CGVS 11/9/2013 p. 9), kan het bezwaarlijk geloofwaardig worden genoemd dat jullie dergelijke informatie niet zouden kennen. Daarbij blijkt ook dat jullie geen enkele afspraak hadden gemaakt met de reissmokkelaar over wat al dan niet te zeggen of te doen in geval u persoonlijk zou worden ondervraagd in het kader van een grenscontrole (gehoorverslag N.(...) CGVS 11/9/2013 p. 8-10; gehoorverslag CGVS 11/9/2013, p. 7). Welnu, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het volstrekt onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u onder begeleiding van een reissmokkelaar met uw internationaal paspoort reisde, met een visum waarvan de echtheid of herkomst u onbekend is, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort - waarvan jullie precies verklaard hadden dat het werd ingehouden door de smokkelaar (gehoorverslag CGVS 12/8/2013 p. 16-17; gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 5; gehoorverslag N.(...) CGVS 11/9/2013 p. 7) - bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit Moldavië vertrokken bent, of eventueel een internationaal vestigingsalternatief verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielerlaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor verder in het gedrang.

Tot slot kan er nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over de evolutie van de situatie ten tijde van uw verblijf in Baltzy voor uw vertrek uit Moldavië niet éénsluidend zijn. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u, na uw aankomst in Baltzy, van A.(...) hoorde dat hij vernomen had dat uw vader u kost wat kost zou vermoorden en dat hij ondermeer geld had betaald aan Russen om u te zoeken. Die mannen zouden naar het ouderlijk huis van uw echtgenote zijn gegaan alsook naar de bank waar ze werkte. Ook zou een vriend van u zijn bedreigd om uw schuilplaats te onthullen (zie vragenlijst CGVS p. 2 vraag 5). Over Russen die door uw vader betaald werden om u te zoeken, rept u met geen woord op het CGVS. U verklaarde daarentegen op het CGVS dat u, na uw aankomst in Baltzy, van A.(...) vernam dat hij nog voor de aanval op u in Chisinau gehoord had dat een Arabische familie op zoek was naar hun zoon om hem te doden maar hij zou toen niet gedacht hebben dat u degene was die werd gezocht (zie supra). U gevraagd of u, nadat u in Baltzy ging wonen, nog iets over/van uw vader vernam, desnoods 'via via', antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 20). Voorts verklaarde u nog op het CGVS dat u via collega's en de zus van uw echtgenote vernam dat onbekenden waren langsgeweest, onder andere bij de familie van uw echtgenote, en naar jullie hadden gevraagd. U preciseerde hierbij niet te weten wie het waren maar u vermoedde dat het om politieagenten ging. Ook uw echtgenote achtte het mogelijk dat deze Russischsprekende mannen politie in burger waren, mogelijks in het kader van een politieonderzoek naar de aanval door uw familie op u (CGVS N.(...) 11/9/2013 p. 17). U zelf verklaarde, toen u gevraagd werd waarom de politie zou langskomen, dat het misschien verband hield met het incident waarbij u betrokken was, dat het misschien was om iets op te lossen. U kon zelfs niet met zekerheid zeggen of het wel een probleem betrof. Nog volgens uw verklaringen zouden die onbekenden nog zijn langsgeweest bij uw Libische vriend en hem bedreigd hebben maar hier merkte u dan weer op dat die vriend een leugenaar is en u niet weet of het wel waar is dat hij werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 18 en 19). U gewezen op uw ongerijmde verklaringen en gevraagd om een verduidelijking te geven, bleek u nog niet in staat om enige coherentie in uw verklaringen te brengen (zie gehoorverslag CGVS 11/9/2013 p. 20). Dat u niet duidelijk weet wie nog naar u kwam vragen tijdens uw verblijf in Baltzy, met welk doel ze naar u vroegen en in wiens eventuele opdracht u werd gezocht, komt uw geloofwaardigheid ook zeker niet ten goede.

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen blijkt duidelijk dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas. Dat u tot op heden een vrees dient te hebben en een risico loopt door uw familie te worden gedood ingeval van een eventuele terugkeer naar Jordanië, heeft u dan ook geenszins aangetoond.

Rekening houdend met voorgaande kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten vermogen geenszins een ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie. Uw identiteitskaart en geboorteakte bevestigen immers louter uw persoonsgegevens doch deze staan niet ter discussie. De huwelijksakte toont dan weer enkel aan dat u gehuwd bent met N.(...) C.(...), een gegeven dat evenmin wordt betwist. Het ziekenhuisattest uit Moldavië en het Belgische medische attest tonen tot slot enkel aan dat u in Moldavië gehospitaliseerd werd en bepaalde verwondingen opliep, doch deze geven geen uitsluitsel over de omstandigheden waaronder u deze opliep."

U gaf tenslotte ook aan dat u problemen had met uw eigen familie omwille van uw huwelijk met een moslim. Deze problemen dienen echter onvoldoende zwaarwichtig te worden genoemd om aanleiding te kunnen geven tot de vaststelling van een gegronde vervolgingsvrees. U concretiseerde deze problemen door te verklaren dat u niet langer welkom bent in het ouderlijk huis. Zulks is echter bezwaarlijk gelijk te stellen met vervolging. Verder zou uw oudste broer zich één maal ten overstaan van uw beider zus R.(...) in dreigende taal over u hebben uitgelaten. Deze laatste uitspraak van uw broer kaderde u zelf door erop te wijzen dat uw broer een drinker is (gehoorverslag CGVS 11/9/2013, p. 12, 22). Gezien de éénmaligheid van dergelijke uitspraak, gezien u geen melding maakt van verdere incidenten met uw familie en gezien de hierboven vastgestelde laattijdigheid van jullie vlucht uit Moldavië kan ook uw verwijzing naar de verklaarde problemen met uw familie geen aanleiding geven tot de vaststelling van een gegronde vervolgingsvrees in uw hoofde.

De door u neergelegde identiteitskaart, uw domiciliebewijs en uw geboorteakte bevatten enkel persoonsgegevens die niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat voorkomt als een enig middel stellen verzoekers aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling dat eerste verzoeker een medisch attest overmaakte waarin wordt bevestigd dat hij meerdere messteken gekregen heeft in zijn borst en hoofd. De arts bevestigt dat deze messteken zouden kunnen gesitueerd worden rond 2008. Eerste verzoeker voegt bij dit attest diverse foto's van de littekens van deze messteken en een attest waaruit blijkt dat hij werd opgenomen in de spoedafdeling in Moldavië tussen 2 en 9 augustus 2008 wegens verschillende messteken in de borst en aan het hoofd. Tot slot maken verzoekers een huwelijksakte over waaruit blijkt dat zij in juni 2008 zijn gehuwd in Moldavië. Deze attesten, waarvan de authenticiteit niet wordt betwist, bevestigen dat eerste verzoeker het slachtoffer werd van messteken anderhalve maand na hun huwelijk. Eerste verzoeker verklaarde verder dat hij (enkel) contact had opgenomen met zijn zus om te vermijden dat zijn familie naar de politie zou gaan om hem op te geven als vermist. In strijd met de beweringen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen was eerste verzoeker allesbehalve open omtrent zijn verblijf in Moldavië. Tevens argumenteert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk dat eerste verzoeker zou hebben verklaard dat hij geen contact wou met zijn zus omdat zij hun vader zou hebben ingelicht omtrent het huwelijk. Eerste verzoeker verklaarde dat hij opnieuw contact opnam met zijn zus om te melden dat hij gehuwd was. Het motief hierachter was dat zijn vader niet akkoord was met zijn samenwoning voor het huwelijk. Een poging om zich te verzoenen met zijn vader kan niet worden verweten aan eerste verzoeker, nu dit uiteindelijk zijn biologische vader bleef. Eerste verzoeker kon niet vermoeden dat zijn familie zou kunnen achterhalen waar hij verbleef in Moldavië, zeker nu hij zijn adres niet had doorgegeven. Evenmin diende hij argwaan te hebben omdat hij gecontacteerd werd met een zakelijk voorstel. De desbetreffende afspraak vond plaats aan de moskee rond het gebedsuur op een zomeravond, wat evenmin argwaan diende te wekken. Ten onrechte oordeelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het ongeloofwaardig is dat A. nog voor eerste verzoeker werd aangevallen, vernomen zou hebben dat een Arabische familie op zoek was naar hun zoon omdat ze hem wilden doden en dat hij verzoeker hierover niets verteld zou hebben. Ook oordeelde hij ten onrechte dat verzoekers met hun eigen paspoorten naar België zouden zijn gereisd omdat zij onvoldoende informatie zouden opgeven omtrent de wijze waarop de smokkelaar hen tot in België heeft gebracht. Ter zake benadrukt de UNHCR dat asielzoekers represailles kunnen vrezen van de smokkelaar waardoor zij terughoudend zijn om bepaalde informatie te delen. Bovendien ging het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet na of en zo ja, wanneer een Belgisch visum werd uitgereikt aan verzoekers.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van

een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers' verklaringen geen geloof hechten aan hun asielrelaas. Verzoekers leggen immers verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen af omtrent kernaspecten van hun asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat eerste verzoeker verklaarde dat zijn vader een zeer conservatieve imam is in Jordanië (stuk 10, gehoorverslag, p. 10; stuk 8A, gehoorverslag, p. 8). Na eerste verzoekers aankomst in Moldavië zou hij zijn zus op de hoogte hebben gebracht van het feit dat hij bij N. was en dat zij zich geen zorgen moesten maken over hem (stuk 10, gehoorverslag, p. 10). Hierna zou eerste verzoekers vader hem meermaals hebben opgebeld om hem uit te schelden, te zeggen dat hij niet met N. mocht huwen en dat hij het huwelijk als een overspel beschouwde (stuk 10, gehoorverslag, p. 12; stuk 8A, gehoorverslag, p. 8). Volgens eerste verzoekers vader woonde hij immers samen met een hoer, omdat verzoekers reeds samenwoonden voor zij huwden (stuk 10, gehoorverslag, p. 12). Het had volgens eerste verzoeker ook geen zin om van in het begin te zeggen tegen zijn vader dat hij getrouwd was, omdat hij het ganse idee niet kon verdragen dat N. christen is en uit Moldavië komt (stuk 10, gehoorverslag, p. 12). Tevens zou eerste verzoekers vader hem hierbij met de dood bedreigd hebben en gezegd hebben dat hij hem zou onthoofden omdat hij volgens hem bekeerd was tot het christendom (stuk 8A, gehoorverslag, p. 9). In deze context en gelet op de bedreigingen die eerste verzoekers vader aan zijn adres had geuit, is het dan ook geenszins aannemelijk dat eerste verzoeker op de dag van zijn huwelijk met N. opnieuw contact opnam met zijn zus om haar in te lichten van zijn huwelijk (stuk 10, gehoorverslag, p. 11, 12; stuk 8A, gehoorverslag, p. 8, 9, 10). Eerste verzoekers verklaring dat hij heel gelukkig was en zijn geluk wilde delen met zijn familie, kan geenszins overtuigen, nu zijn vader hem meermaals kwaad zou hebben opgebeld om te zeggen dat hij niet akkoord ging met zijn relatie, dat hij niet mocht huwen en dat hij hem zou onthoofden (stuk 10, gehoorverslag, p. 12; stuk 8A, gehoorverslag, p. 8, 9). Waar eerste verzoeker tijdens zijn tweede gehoor stelt dat hij dacht dat zijn vader van gedacht zou veranderen eenmaal hij getrouwd was, stelt de Raad vast dat dit geenszins strookt met eerste verzoekers verklaring in zijn eerste gehoor dat het geen zin had om van in het begin tegen zijn vader te zeggen dat hij getrouwd was, aangezien dit niet veel zou helpen omdat zijn vader het ganse idee dat zijn zoon samen was met een christen niet kon verdragen (stuk 10, gehoorverslag, p. 12; stuk 8A, gehoorverslag, p. 10). Bovendien had eerste verzoekers vader aan de telefoon duidelijk gemaakt dat hij niet mocht huwen met een christen (stuk 10, gehoorverslag, p. 12; stuk 8A, gehoorverslag, p. 8, 9). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat een poging van eerste verzoeker om zich te verzoenen met zijn vader hem niet kan worden verweten, nu dit uiteindelijk zijn biologische vader bleef, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Tevens merkt de Raad op dat eerste verzoeker in zijn eerste gehoor verklaarde dat hij momenteel geen contact meer onderhoudt met zijn zus S., omdat zij degene is die zijn vader heeft ingelicht dat hij gehuwd was (stuk 10, gehoorverslag, p. 15). Tijdens zijn tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde eerste verzoeker daarentegen dat hij zijn zus op de dag van zijn huwelijk bewust belde omdat hij zijn vader op de hoogte wilde brengen en wou dat zijn vader wist dat hij getrouwd was, ondanks de doodsbreigingen die hij had geuit (stuk 8A, gehoorverslag, p. 10). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift ontkennen dat eerste verzoeker zou hebben gezegd dat hij geen contact meer wil met zijn zus omdat zij hun vader zou hebben ingelicht, stelt de Raad vast dat eerste verzoeker, gevraagd waarom hij geen contact meer onderhoudt met zijn zus S., met wie hij voordien blijkbaar een goede band had, letterlijk verklaarde: *"Ik wilde geen contact meer opnemen met eender wie want ze was degene die aan mijn vader vertelde dat ik getrouwd was. Ik had uiteindelijk alle contacten verbroken met de ganse familie"* (stuk 10, gehoorverslag, p. 15).

Daarnaast stelt de Raad vast dat eerste verzoekers vader hem na zijn huwelijk nog een of twee keer belde om te zeggen dat hij zijn eer geschonden had en dat hij hem zou doden (stuk 8A, gehoorverslag, p. 10, 11). In dit opzicht is het dan ook geenszins aannemelijk dat eerste verzoeker zonder aarzelen met een Arabisch sprekende persoon die hij niet kende afsprak om tien uur 's avonds in een park (stuk 8A, gehoorverslag, p. 11, 12). Eerste verzoeker verklaarde hieromtrent dat hij op zoek was naar werk en veronderstelde dat zijn vriend A. zijn gegevens had doorgegeven (stuk 8A, gehoorverslag, p. 11, 12). Eerste verzoeker zou zich echter geenszins bij de beller geïnformeerd hebben hoe hij bij hem terecht kwam en hoe hij aan zijn nummer geraakt was (stuk 8A, gehoorverslag, p. 12). Tevens stelt eerste verzoeker dat de beller hem aan de telefoon niet wou vertellen welke soort zaken hij samen met hem wou doen (stuk 8A, gehoorverslag, p. 11, 12). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift wijzen op tweede verzoeksters verklaringen hieromtrent dat eerste verzoeker dagelijks contact had met andere mannen om werk te zoeken, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan deze onvoorzichtige

houding van eerste verzoeker (stuk 8B, gehoorverslag, p. 16). Ook waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat dit plaatsvond op een zomeravond aan de moskee rond het gebedsuur, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen. Hoewel eerste verzoeker stelt dat hij nooit dacht dat zijn familie naar Moldavië zou komen en ook in onderhavig verzoekschrift opwerpt dat hij niet kon vermoeden dat zijn familie kon achterhalen waar hij in Moldavië verbleef, stelt de Raad immers vast dat eerste verzoekers houding, in het licht van de doodsbedreigingen die zijn vader na zijn huwelijk uitte aan zijn adres, geenszins aannemelijk is (stuk 8A, gehoorverslag, p. 10, 11, 12). Eerste verzoekers vriend A., bij wie verzoekers na het incident introkken, zou hem later verteld hebben dat hij voor het incident van de imam hoorde dat een Arabische familie in de moskee op zoek was gekomen naar hun zoon en van plan was om hem te doden (stuk 8A, gehoorverslag, p. 17, 18, 19). Eerste verzoeker stelt hierbij dat A. hem na het incident vertelde dat hij dat van de imam gehoord had (stuk 8A, gehoorverslag, p. 19). A. zou bovendien zelf met deze familie gesproken hebben (stuk 8A, gehoorverslag, p. 19). Gevraagd of A. dit vernam van de imam of van de familie zelf, stelt eerste verzoeker vervolgens dan weer dat het geen echte imam is, maar iemand die vaak naar de moskee kwam (stuk 8A, gehoorverslag, p. 19). Gevraagd of A. zelf sprak met de familie of het via via hoorde, stelt eerste verzoeker dan weer in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen dat hij het via via vernam, maar stelt hij vervolgens weer dat ze met elkaar spraken (stuk 8A, gehoorverslag, p. 19). De Raad stelt vast dat eerste verzoeker geenszins eenduidige verklaringen kan afleggen omtrent de ontmoeting tussen A. en zijn familie. Voorts is het geenszins aannemelijk dat een Arabische familie die op zoek gaat naar hun zoon in het buitenland, openbaar zou verspreiden dat zij hem willen doden (stuk 8A, gehoorverslag, p. 19). Tevens is het niet aannemelijk dat eerste verzoeker, geconfronteerd met het feit dat een familie die hun zoon zoekt logischerwijze de naam zou hebben genoemd en dat het dan ook niet aannemelijk is dat A. niet wist dat het over hem ging, niet weet of zijn naam hierbij genoemd werd (stuk 8A, gehoorverslag, p. 19). Het is evenmin aannemelijk dat A. nooit de link heeft gelegd met eerste verzoekers situatie indien hij werkelijk met de familie zou hebben gesproken, zelfs indien de familie eerste verzoekers naam niet noemde. Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat ten onrechte werd geoordeeld dat dit niet aannemelijk is, merkt de Raad op dat eerste verzoeker verklaarde dat hij A. leerde kennen twee maanden na zijn aankomst in Moldavië, dat hij elke dag bij hem ging zitten op de groentemarkt waar A. werkte en dat zij goede vrienden werden (stuk 10, gehoorverslag, p. 5). Soms hielp eerste verzoeker A. ook met zijn groentekraam als A. ergens moest zijn en kreeg hij hiervoor iets betaald van A. (stuk 10, gehoorverslag, p. 5). Bovendien was A. zelf een moslim die getrouwd was met een Moldavische (stuk 10, gehoorverslag, p. 5). De Raad stelt dan ook vast dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat eerste verzoeker tijdens deze dagelijkse gesprekken met A. zou gesproken hebben over de problemen die hij had met zijn familie en dat A. bijgevolg de link zou leggen met deze problemen toen hij in contact kwam met eerste verzoekers familie (stuk 8A, gehoorverslag, p. 19).

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers houding na het incident ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem geschetste feiten. Zo verklaarde eerste verzoeker dat hij en zijn echtgenote na het incident in augustus 2008 besloten om Moldavië te verlaten (stuk 8A, gehoorverslag, p. 16). Verzoekers zouden hierop echter nog twee jaar en drie maanden bij A. in Baltzy gewoond hebben en pas op 23 november 2010 effectief Moldavië verlaten hebben (stuk 10, gehoorverslag, p. 4; stuk 8A, gehoorverslag, p. 6, 16). Eerste verzoeker tracht dit te verklaren doordat de voorwaarden om een visum te verkrijgen heel moeilijk zijn (stuk 8A, gehoorverslag, p. 16). Wat deze moeilijke voorwaarden dan inhouden, blijkt eerste verzoeker echter niet te weten, noch zou hij geprobeerd hebben om een visum te verkrijgen (stuk 8A, gehoorverslag, p. 16). Eerste verzoeker verklaarde in dit opzicht dat hij een tijdje bezig was met het organiseren van hun reis, maar dat hij niet wist wat hij moest doen omdat hij de procedures niet kende (stuk 8A, gehoorverslag, p. 6). Verder stelt hij dat hij zich bij een reisbureau geïnformeerd zou hebben naar de voorwaarden, maar daar slechts te horen kreeg dat hij als Arabier enkel naar Egypte kon (stuk 8A, gehoorverslag, p. 16, 17). Eerste verzoeker zou zich echter niet geïnformeerd hebben bij het reisbureau naar de voorwaarden om een visum te krijgen en welke Europese ambassades er waren (stuk 8A, gehoorverslag, p. 17). Bovendien stelt eerste verzoeker dat zijn echtgenote geen pogingen ondernam om zich te informeren, terwijl tweede verzoekster zelf verklaarde dat zij zelf belde met een reisbureau om zich te informeren over het verkrijgen van een visum (stuk 8A, gehoorverslag, p. 17; stuk 8B, gehoorverslag, p. 25).

Verzoekers leggen tevens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gebeurtenissen die zich afspeelden in de periode dat zij in Baltzy bij A. verbleven. Zo verklaarde eerste verzoeker tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij in Baltzy meestal thuis bleven en dat hij slechts af en toe ging helpen in A.'s winkel (stuk 10, gehoorverslag, p. 5, 13). Eerste verzoeker voegt hier expliciet aan toe dat dit slechts af en toe gebeurde en dat hij dit zeker niet op dagelijkse basis deed (stuk 10, gehoorverslag, p. 5). Tijdens zijn tweede gehoor voor het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart eerste verzoeker daarentegen dat hij wel bijna elke dag buiten kwam in Baltzy en naar A.'s winkel ging (stuk 8A, gehoorverslag, p. 17). Ook met betrekking tot de problemen die zich tijdens hun verblijf in Baltzy nog zouden hebben voorgedaan leggen verzoekers tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde eerste verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij via een contact van A. in de moskee vernam dat zijn vader hem sowieso zou vermoorden, koste wat het kost, en dat zijn vader geld zou betaald hebben aan Russen om hem te zoeken. Deze Russen kwamen naar het ouderlijk huis van tweede verzoekster, de bank waar zij werkte en bedreigden een vriend van eerste verzoeker (stuk 20A, vragenlijst, p. 2). Gevraagd of eerste verzoeker problemen had met medeburgers, antwoordde hij eveneens dat Russisch sprekenden hem zochten op bevel van zijn vader (stuk 20A, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde eerste verzoeker daarentegen dat hij, nadat hij in Baltzy ging wonen, niets meer vernam van zijn vader (stuk 8A, gehoorverslag, p. 20). Wel zou eerste verzoeker via collega's en de zus van tweede verzoekster vernomen hebben dat onbekenden bij zijn schoonouders en de bank waar tweede verzoekster werkte langsgingen (stuk 8A, gehoorverslag, p. 18). In tegenstelling tot zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze mannen betaald werden door zijn vader om hem te zoeken, verklaarde eerste verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter dat hij vermoedt dat zij van de politie waren (stuk 8A, gehoorverslag, p. 18). Ook tweede verzoekster vermoedt dat de onbekende Russische mannen die bij haar ouderlijke huis naar haar en eerste verzoeker kwamen vragen politieagenten in burger waren (stuk 8B, gehoorverslag, p. 17). Gevraagd waarom eerste verzoeker vermoedt dat zij bij de politie hoorden, stelt hij bovendien dat het zijn familie niet kan geweest zijn aangezien zij tweede verzoeksters ouderlijk adres niet kennen (stuk 8A, gehoorverslag, p. 18). Aangezien eerste verzoekers familie hem volgens zijn verklaringen klaarblijkelijk vrij gemakkelijk kon vinden in Moldavië en met een vals telefoontje erin slaagde hem aan te vallen, stelt de Raad vast dat deze verklaring geenszins aannemelijk is en verzoekers vrees voor zijn familie ernstig ondermijnd (stuk 8A, gehoorverslag, p. 11, 12, 13). Ten slotte merkt de Raad op dat eerste verzoeker ook voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat de onbekende mannen zijn langsgeweest bij een vriend en hem bedreigd hebben (stuk 8A, gehoorverslag, p. 19). Eerste verzoeker verklaart echter zelf dat deze vriend een raar iemand en een leugenaar is en dat het mogelijk is dat hij dit verzonnen heeft om van zichzelf een held te maken (stuk 8A, gehoorverslag, p. 19). Gewezen op de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt eerste verzoeker dat A. vernam dat zijn familie van plan was om geld te betalen en Russische mannen te pakken te krijgen, waardoor hij eerst dacht dat zijn familie achter deze bezoeken zat, maar nadat hij wat rustiger is geworden in België denkt dat het politieagenten waren (stuk 8A, gehoorverslag, p. 20). Nogmaals gewezen op zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zijn vader mannen zou betaald hebben om hem te zoeken, ontkent eerste verzoeker dan weer dat hij dit gezegd zou hebben (stuk 8A, gehoorverslag, p. 20). Opnieuw op deze tegenstrijdigheden gewezen stelt eerste verzoeker dan weer dat hij zei dat de mannen misschien van de politie waren of misschien ook niet, maar dat hij wel zei dat zijn vader mannen betaald had (stuk 8A, gehoorverslag, p. 20). De Raad stelt vast dat eerste verzoeker er geenszins in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen omtrent de personen die hem zochten tijdens zijn verblijf in Baltzy.

Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift wijzen op de medische documenten en de huwelijksakte die eerste verzoeker heeft neergelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, merkt de Raad op dat uit de huwelijksakte blijkt dat verzoekers in juni 2008 huwden, hetgeen *in casu* niet wordt betwist, en uit de medische attesten kan worden afgeleid dat eerste verzoeker tussen 2 en 9 augustus 2008 werd opgenomen in het ziekenhuis met een aantal steekwonden en hier een aantal littekens aan heeft overgehouden. Voor zover verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat dit onbetwistbare bewijzen van fysiek geweld kort na hun huwelijk zijn, stelt de Raad echter vast dat uit de medische attesten geenszins kan worden afgeleid in welke omstandigheden eerste verzoeker deze steekwonden opliep. Op basis van het voorgaande stelt de Raad vast dat geenszins geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoekers met eerste verzoekers familie zouden hebben gekend.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekers verklaarden problemen te hebben gekend met tweede verzoeksters familie die eveneens tegen hun huwelijk was (stuk 10, gehoorverslag, p. 7, 8; stuk 8A, gehoorverslag, p. 3, 4; stuk 8B, gehoorverslag, p. 11, 12, 22). Hoewel tweede verzoeksters familie tegen het huwelijk was en haar moeder haar zei dat zij thuis niet meer welkom is, zou dit slechts eenmaal in een concrete bedreiging geuit zijn vanwege tweede verzoeksters broer (stuk 10, gehoorverslag, p. 7, 8; stuk 8A, gehoorverslag, p. 3, 4; stuk 8B, gehoorverslag, p. 12, 22). Zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster relativeren deze bedreiging echter door erop te wijzen dat tweede verzoeksters broer alcohol drinkt (stuk 8A, gehoorverslag, p. 3; stuk 8B, gehoorverslag, p. 22). Verder zou eerste verzoeker

zijn schoonfamilie nooit gezien of gesproken hebben en zouden er geen concrete problemen hebben plaatsgevonden met tweede verzoeksters familie (stuk 10, gehoorverslag, p. 8; stuk 8B, gehoorverslag, p. 12).

2.5. Verzoekers maken gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst, zijnde respectievelijk Jordanië voor eerste verzoeker en Moldavië voor tweede verzoekster, een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat er in Jordanië en/of Moldavië een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict aanwezig is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF